

Arrest

nr. 192 953 van 2 oktober 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2017 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2017 en van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 september 2017 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 2 oktober 2017 om 9 uur 30.

Gehoord het verslag van de voorzitter van de Raad G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 21 september 2017 aan op de luchthaven te Zaventem met vlucht nummer TK1937.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 september 2017 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot intrekking van een visum.

De beslissing tot terugdrijving, die verzoeker op 21 september 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 21/9/17 om 14.45 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende, [D.A.] Inspecteur

de heer / mevrouw :

naam [S.] voornaam [J.]

[...] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Pakistan wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te Pakistan op : 02.08.2016

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Amabel-Riyadh Saoedi Arabië geldig van 20.09.2017 tot 16.10.2017 voor een duur van 11 dagen, met het oog op : toerisme

afkomstig uit Istanbul Atatürk met TK1937 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en):

[...]

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°) Reden van de beslissing: Het volgende document/de volgende document(en) kon(den) niet worden overgelegd: Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen tot 30.09.2017. Als bezienswaardigheid kan hij het Atomium, mini europa en Grote Markt opnoemen. Verder beschikt betrokkene over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes,...) en heeft geen enkele notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk een toeristisch motief in België kunnen staven. Betrokkene legt slechts een hotelreservatie van 1 dag voor van 21.09.2017 tot 22.09.2017.”*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot intrekking van een visum, die verzoeker ook op 21 september 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw, Meneer [S.J.]

☐ *Op verzoek van de gemachtigde van Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,*

werd uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 13.09.2017.

het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. □ *het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)* Betrokkene verklaart voor toerisme naar België te komen tot 30.09.2017. Als bezienswaardigheid kan hij het Atomium, mini europa en Grote markt opnoemen. Verder beschikt betrokkene over geen enkel document (folders, brochures, stadsplannetjes,...) en heeft geen enkele notie met betrekking tot bezienswaardigheden hetwelk een toeristisch motief in België kunnen staven. Betrokkene legt slechts een hotelreservatie van 1 dag voor van 21.09.2017 tot 22.09.2017.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De Raad wijst er op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker zet uiteen dat hij reeds van zijn vrijheid werd beroofd met het oog op zijn teruggrijping en deze dus op korte termijn doorgang kan vinden. Aan de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering toe te lichten werd dus voldaan.

Daarenboven dient te worden gesteld dat aangezien vaststaat dat verzoeker is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en, gelet op de bepalingen van artikel 39/82, § 4, tweede lid van dezelfde wet, het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel kan worden aangenomen.

Het hoogdringend karakter van de vordering wordt door verweerder, die initieel had voorzien om de effectieve tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping te laten doorgaan op 2 oktober 2017, ook niet betwist.

2.2. De Raad dient *in casu*, gezien voorgaande vaststelling, ook te verwijzen naar artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“Behoudens toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel, slechts tot gedwongen tenuitvoerlegging van deze maatregel worden overgegaan na het verstrijken van de in artikel 39/57, 1, derde lid, bedoelde beroepstermijn of, wanneer de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd ingesteld binnen deze termijn, nadat de Raad de vordering heeft verworpen.”

Aangezien de bestreden beslissing aan verzoeker op 21 september 2017 ter kennis werd gebracht beschikte hij, overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet over een beroepstermijn van tien dagen. Artikel 39/57, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat indien de vervalddag van de beroepstermijn een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag is de vervalddag wordt verplaatst op de eerstvolgende werkdag. In voorliggende zaak is de vervalddag dus maandag 2 oktober 2017. Verweerder vermocht derhalve geen gedwongen teruggrijping op 2 oktober 2017 te plannen, aangezien de door de wetgever bepaalde beroepstermijn op die datum nog niet was verstreken en niet blijkt dat verzoeker instemde met een uitvoering van de beslissing tot teruggrijping tijdens de schorsende beroepstermijn.

2.3. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de

aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 14, eerste en derde lid en 34, tweede en vierde lid van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Luidens artikel 34, §§2 en 4 van de verordening (EG) Nr. 810/2009):

“een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld;

(...)

Het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3, bedoelde bewijsstukken kan overleggen, leidt niet automatisch tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum”.

De materiele motiveringsplicht houdt in dat “iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn, en die daarom, naar aanleiding van het wettigheidsstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd”. De materiële motiveringsplicht houdt met andere woorden in dat er rechtsgeldige motieven moeten zijn”.

In casu, is verzoeker in bezit van een geldig visum. Tijdens zijn visumaanvraag, werden alle afgiftevoorwaarden door het Belgische ambassade geverifieerd en goedgekeurd. De afgiftevoorwaarden in de zin van artikel 14, lid 3 van de Visumcode zijn tot op heden nog steeds aanwezig.

Uit de bestreden beslissingen blijkt ontegensprekelijk dat de motieven van de bestreden beslissingen niet overeenstemmen met de afgiftevoorwaarden van artikel 14, lid 3 van de Visumcode.

Met andere woorden, artikel 14 lid 3 van de Visumcode vereist NIET dat verzoeker in bezit moet zijn van een “folder, brochures, stadsplannetjes...”, zoals door de bestreden beslissingen werden aangegeven.

Volledigheidshalve geeft verzoeker aan toe dat, bij zijn aankomst in de luchthaven te Zaventem, hij voldoende financiële middelen heeft teneinde zijn verblijf in Brussel te financieren, zijnde een geldsom ten bedrage van 1.100 EUR.

Het feit dat verzoeker 1 dag hotelreservatie heeft doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker voldoende[e] financiële middelen heeft om een andere hotel te boeken indien de gereserveerde hotel hem niet ten goede komt.

Meer nog, heeft verzoeker, indien de gereserveerde hotel hem ten goede komt, de mogelijkheid om zijn reservatie te verlengen.

Trouwens, het feit dat verzoeker 1 dag hotelreservatie heeft, werd door de Belgische ambassade, ten tijde van de visumaanvraag, reeds geverifieerd en goedgekeurd.

Dienvolgens is de motieven van de bestreden beslissingen onduidelijk waarom voormelde visum ingetrokken werd terwijl de afgiftevoorwaarden ervan nog steeds voorhanden zijn. Meer nog zijn de motieven van de bestreden beslissingen in strijd met afgiftevoorwaarden van artikel 14 §§ 1 en 3 van de

Visumcode aangezien de aangegeven motieven van de bestreden beslissingen NIET als afgiftevoorwaarden kunnen gezien worden.

Dienvolgens schendt de bestreden beslissingen artikel 14 §§1 en 3, artikel 34 §§2 en 4 van de Visumcode en de materiele motiveringsplicht.”

De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissingen duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissingen zijn genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers uiteengezet dat toepassing werd gemaakt van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat werd vastgesteld dat verzoeker niet in het bezit is van documenten die het doel van zijn voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven. Verweerder heeft in de tweede bestreden beslissing verwezen naar artikel 34, tweede lid van de verordening nr. 810/2009 en aangegeven over te gaan tot de intrekking van het visum dat verzoeker was toegekend omdat hij er niet in slaagde zijn bewering dat hij om toeristische redenen naar België kwam voldoende te staven. Deze motiveringen zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Voorts moet worden geduid dat de Raad bij de beoordeling van de vraag of een bestuur de materiële motiveringsplicht heeft miskend niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De eerste bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet en deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

[...]

3° Wanneer, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.”

Deze bepaling dient in overeenstemming met de bepalingen van artikel 6, eerste lid, d. van de verordening nr. 2016/399 van het Europees parlement en de Raad van 9 maart 2016 van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening nr. 2016/399) te worden gelezen, waarin het volgende is bepaald:

“1. Voor een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste 90 dagen binnen een periode van 180 dagen, waarbij voor iedere dag van het verblijf de 180 voorafgaande dagen

in aanmerking worden genomen, gelden voor onderdanen van derde landen de volgende toegangsvoorwaarden:

[...]

c) het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven;”

Gelet op voorgaande bepalingen vermocht verweerder derhalve, zelfs nu verzoeker beschikte over een visum dat hem schijnbaar rechtsgeldig werd afgeleverd, het doel en de omstandigheden van zijn voorgenomen verblijf te verifiëren op het ogenblik dat hij toegang wenste te krijgen tot het Belgische grondgebied.

Het feit dat in de verordening nr. 810/2009 niet wordt bepaald dat een vreemdeling in het bezit moet zijn van “*folders, brochures, stadsplannetjes,...*”, doet geen afbreuk aan het feit dat verweerder op basis van artikel 3, eerste lid, 3° de Vreemdelingenwet en artikel 6 eerste lid, d. van de verordening nr. 2016/399 wel degelijk deze voorwaarde kan stellen.

Het is voorts niet betwist dat verzoeker, op het ogenblik van de grenscontrole, niet beschikte over enig stuk ter staving van het doel van zijn voorgenomen verblijf in België en dat hij slechts beschikte over een hotelreservatie voor één dag, terwijl uit het voorgelegde terugkeerticket kan worden afgeleid dat hij een langer verblijf plande.

Verzoeker zet nog uiteen dat hij beschikt over een geldsom van 1100 euro en hij dus nog in de mogelijkheid was om zijn hotelreservatie te verlengen of een ander hotel te boeken, maar weerlegt hiermee de vaststelling niet dat hij, op het ogenblik dat hij de grens wenste te overschrijden, niet in het bezit was van de documenten die verweerder dienden toe te laten het doel van zijn verblijf en de verblijfsomstandigheden te verifiëren.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg geenszins toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Inzake de tweede bestreden beslissing dient te worden gesteld dat artikel 34, tweede lid van de verordening nr. 810/2009 verweerder toelaat een visum in te trekken “*indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt*”. Verweerder heeft op correcte gronden aangegeven dat verzoeker niet de vereiste documenten kon voorleggen waaruit kon worden afgeleid dat hij om toeristische redenen naar België komt en heeft dus uiteengezet waarom hij oordeelde dat niet langer kan worden geconcludeerd dat de afgiftevoorwaarden die zijn voorzien in artikel 14 van de verordening nr. 810/2009 – waaronder het beschikken over “*documenten waaruit het doel van de reis blijkt*” – zijn vervuld.

Verzoeker wijst er weliswaar op dat artikel 34, vierde lid van de verordening nr. 810/2009 uitdrukkelijk bepaalt dat het feit dat de houder van een visum aan de grens niet alle in artikel 14, lid 3 van deze verordening bedoelde bewijsstukken kan overleggen “*niet automatisch*” leidt tot een besluit tot nietigverklaring of intrekking van het visum, maar toont hiermee niet aan dat verweerder voormelde bepalingen heeft geschonden. Verweerder heeft verzoekers individuele situatie immers in aanmerking genomen en het is niet kennelijk onredelijk op basis van de vaststelling dat verzoeker niet alleen niet beschikte over documentatie waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij nog steeds toeristische motieven had in combinatie met het feit dat hij slechts een hotelreservatie voor één dag in België had, terwijl hij aangaf een aantal dagen als toerist in het Rijk te willen verblijven, te besluiten dat er niet langer aan de afgiftevoorwaarden voor een visum met het oog op een toeristisch verblijf in België is voldaan.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 14, eerste en derde lid en 34, tweede en vierde lid van de verordening nr. 810/2009 blijkt derhalve niet.

Er blijkt daarenboven niet welk belang verzoeker heeft bij de vordering tot schorsing van de beslissing tot intrekking van de intrekking van het visum. Een eventuele schorsing van de tenuitvoerlegging van de tweede bestreden beslissing – waarbij de Raad trouwens niet kan inzien hoe “*de tenuitvoerlegging*” van een dergelijke beslissing kan worden “*geschorst*” – doet immers geen afbreuk aan de uitvoerbaarheid van de beslissing tot terugdrijving.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Ten overvloede kan tevens nog worden geduid dat verzoeker ook niet aannemelijk maakt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen aanleiding kan geven tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Zijn betoog dat hij, toen hij werd gehoord door de met grenscontrole belaste autoriteiten, niet kon beschikken over een tolk – waarbij daarenboven moet worden opgemerkt dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verzoeker in staat was om in de Engelse taal verklaringen af te leggen – laat de Raad immers niet toe vast te stellen dat een dergelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel bestaat.

Er is niet voldaan aan de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, waardoor het ingediende verzoek tot schorsing van de in voorliggende zaak bestreden beslissingen niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

G. DE BOECK